

D ů v o d y:

Názor dovolací stěžovatelky, že žalobě brání námitka věci pravoplatně rozsouzené sporem C 204/35, jest mylný. Ve sporu C 204/35 nebylo o nároku žalujícího družstva rozhodnuto věcně, nýbrž jen z důvodů čistě formálních, neboť v té příčině není rozhodujícím rozsudek první stolice, nýbrž rozsudek soudu odvolacího, který na řádně podané odvolání rozsudek prvního soudu přezkoumal a shledal, že určovací žaloba není oprávněna po formální stránce, totiž pro nedostatek právního zájmu ve smyslu § 228 c. ř. s., a že proto není třeba zabývatí se žalobním nárokem s věcného hlediska. Rozsudkový výrok prvního soudu byl sice odvolacím soudem potvrzen, ale na místě odůvodnění rozsudku první stolice nastoupily důvody rozsudku soudu odvolacího. Úvahy dovolací stěžovatelky, že by se byl rozsudek první stolice ve sporu C 204/35 stal také pravoplatným, kdyby odvolání proti němu bylo opožděné nebo formálně vadné, a že je bez významu, na základě jakých okolností se rozsudek stal pravoplatným, nejsou případné, neboť by v takovémto případě nedošlo k přezkumu rozsudku odvolacím soudem a odvolání bylo by muselo býti odmítnuto, kdežto ve sporu C 204/35 odvolací soud rozsudek první stolice přezkoumal a výrok zamítající žalobu jinak odůvodnil. Byla-li však kladná žaloba určovací pravoplatně zamítnuta jen z formálního důvodu, že mohla býti podána žaloba na plnění a že tedy žalobce nemá právního zájmu na rozsudkovém určení existence svého práva (§ 228 c. ř. s.), nevádí takové zamítnutí jeho určovací žaloby podání žaloby na plnění.

Čís. 16425.

Nároky advokáta a klienta v případě výpovědi plné moci advokátem před skončením převzatého díla.

Nárok advokáta na odměnu za právnické práce již vykonané a na náhradu hotových výloh není závislý na dokončení díla. Klientovi však podle okolností případu přísluší nárok ze správy a na náhradu škody, která mu byla způsobena advokátovým zaviněním.

(Rozh. ze dne 27. října 1937, R I 1070/37.)

Proti žalobě advokáta Dr. J. na zaplacení 4.612 Kč 85 h s přísl. za právnické práce, konané pro žalovaného, namítl žalovaný mimo jiné, že žalobci nepřísluší nárok na odměnu, ježto odmítl dopisem ze dne 6. dubna 1935 dokončiti právnické práce, týkající se konverse hypotekárního dluhu žalovaného u N. banky a provedení sjednaného dalšího úvěru u Z. banky, ačkoliv se tak nestalo pro okolnosti na straně žalovaného, že žalobci nepřísluší ani přiměřené odškodnění, ježto dílo nebylo provedeno až do konce a nedokončení díla jest podstatnou vadou, konečně namítl k započtení škodu, a to odměnu Dr. K-a, advokáta v S., za pro-

vedení konverse a Dr. N-a za provedení sjednaného úvěru, výlohy za jízdy k žalobci a za ztrátu času u žalobce, dále za jízdy k Dr. K-ovi a Dr. N-ovi a za to, oč zaplatil více na úrocích. Soud první stolice zamítl žalobu. Odvolací soud uložil soudu první stolice, aby po právní moci zrušujícího usnesení dále o věci jednal a znovu rozhodl. Důvody: Žalobce se na žalovaném domáhá zaplacení 4.612 Kč 85 h s příslušenstvím jako odměny za různé právnické práce konané pro žalovaného. Není sporu o tom, že žalobce měl jako advokát sepsati listiny a knihovní žádosti potřebné ke konversi úvěru u N. banky Spořitelním a záloženským spolkem v S. a k sjednání dalšího úvěru u Z. banky. Za uvedené práce ujednali smluvci honorář. Žalobce začal sice v uvedených věcech pracovat, avšak pak žalovanému prohlásil dopisem ze dne 6. dubna 1935, že dále nebude již pracovat. Poté dal žalovaný provést dotčenou záležitost Dr. R-ovi, advokátu v S., a notáři Dr. N-ovi. Soud první stolice jest toho názoru, že jde v souzeném případě o smlouvu o dílo podle § 1165 obč. zák., a ježto žalobcem vykonané dílo má podstatné vady, které je učinily nepotřebným, jest míti smlouvu za zaniklou, takže žalobci nepřísluší odměna za vykonané dílo. Odvolací soud nemůže však souhlasiti s tímto názorem prvního soudu. Podle názoru odvolacího soudu nelze tu ani tak užití §§ 1165 a dalších obč. zák. o smlouvě o dílo, jako spíše ustanovení §§ 1002 a násl. obč. zák. o smlouvě zmocňovací. Žalobce jako advokát převzal obstarati pro žalovaného shora uvedené transakce. Advokáti jsou osoby, které jsou veřejně ustanoveny k obstarávání určitých jednání (§ 1003 obč. zák., advokátní řád ze dne 6. července 1868, č. 68 ř. z.). V této své vlastnosti jest advokát zavázán obstarati jednání podle jemu dané plné moci horlivě a poctivě a jest povinen nahraditi zmocniteli škodu, kterou mu způsobil svým zaviněním (§§ 1009, 1012 obč. zák.). Zmocněnec, t. j. v souzené věci advokát, může podle § 1021 obč. zák. a § 36 c. ř. s. vypovědět plnou moc, jest však přesto zavázán nahraditi veškerou vzniklou škodu, vypoví-li plnou moc před skončením jednání, které mu bylo přikázáno a jež sám převzal, pokud tu ovšem není nepřekonatelná překážka. Avšak i v takovémto případě nelze mu odepřítí nárok na náhradu hotových výloh a na odměnu za právnické práce, vykonané až do vypovědění plné moci. Je v praxi zavedeno a jest to též odůvodněno výše uvedenými zákonnými předpisy, že advokát účtuje svému klientovi útraty a hotové výlohy až do výpovědi plné moci. Jest tudíž v souzené věci žalující advokát oprávněn požadovati na žalovaném zaplacení svého palmárního účtu, avšak i žalovaný jest oprávněn žádati na žalobci náhradu úroků, zavinil-li žalobce neodborným provedením jednání, které převzal, ztrátu úroků. Zajisté však není žalovaný oprávněn namítati k započtení útraty zaplacené Dr. R-ovi a Dr. N-ovi, ježto, jak shora vyloženo, mohl žalobci podle § 1021 obč. zák. a § 36 c. ř. s. vypovědět plnou moc. Prvý soud se pro svůj nesprávný právní názor, že žalobci nepřísluší vůbec nárok na náhradu jeho útrat, nezabýval výší a přiměřeností zažalované palmární pohledávky ani pohledávkami, které žalovaný zamítl k započtení. Je tudíž řízení vadné (§ 496 č. 2 a 3 c.

ř. s.), a bylo proto uloženo prvému soudu, aby po právní moci zrušujícího usnesení odvolacího soudu dále o věci jednal a znovu rozhodl.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu žalovaného.

D ů v o d y:

Nelze souhlasiti s názorem odvolacího soudu, že smlouvu, podle níž měl žalobce jako advokát sepsati pro žalovaného listiny a knihovní žádosti potřebné ke konversi určitého úvěru a k sjednání dalšího úvěru, jest posuzovati toliko podle ustanovení §§ 1002 a násl. obč. zák. Není sporné, že žalobce dílo nedokončil a že žalovaný jako objednatel jeho provedení nezmařil. Nejde proto o případ v § 1168 obč. zák. upravený. Ale z toho nemůže stěžovatel nic vytěžiti pro své právní stanovisko. Vždyť nutno přihlížeti k tomu, že advokát podle zvláštního ustanovení § 11, odst. 2, adv. ř. jest oprávněn vypověděti plnou moc klientem mu udělenou a že tehdy, nezaplatal-li mu klient náklady zastupování, má podle § 12, odst. 1, adv. ř. právo dáti na klientovy útraty sepsati a zadržeti opisy spisů klientovi vydaných, jímž je k vyměření oněch nákladů zapotřebí. Z toho však plyne, že advokátův nárok na odměnu za konané práce není závislý na dokončení díla, a nepochybil proto odvolací soud, dospěl-li k úsudku, že žalobci, jenž užil pouze práva mu zákonem propůjčeného, přísluší úplata za skutečně konané úkony. Vypovědí plné moci se rozvazuje právní poměr mezi advokátem a klientem; prohlásil-li tedy žalovaný teprve po skončení tohoto poměru dne 18. června 1935, že od smlouvy odstupuje, jest jeho prohlášení bez významu. Žalovanému bylo ovšem zůstaveno domáhati se po případě nároku ze správy a namítati též nárok na náhradu škody, která mu byla snad žalobcovým zaviněním způsobena. Bude arci na něm, aby prokázal veškeré zákonné předpoklady tohoto nároku, jenž nemusí záležeti výhradně v náhradě úroků, jak odvolací soud míní. Ježto však odvolací soud právem vytýká, že se procesní soud nezabýval všemi otázkami pro rozhodnutí věci důležitými, zejména, že tak neučinil s hlediska shora vyličeného právního stavu věci, nemohlo býti bezdůvodnému rekursu vyhověno.

Čís. 16426.

Podle zákona č. 100/1931 Sb. z. a n. o základních ustanoveních řízení nesporného stačí, je-li z obsahu opravného prostředku zřejmé, že čelí proti soudnímu rozhodnutí. Není-li tomu tak a naopak ze smyslu podání jest spatřovati souhlas s dotčeným rozhodnutím soudu, není soud oprávněn postupem podle § 17 řeč. zák. změnití smysl podání v pravý opak.

(Rozh. ze dne 27. října 1937, R I 1160/37.)

Po doručení usnesení soudu prvé stolice, jímž bylo návrhu nemanželské matky na vydání nezletilého dítěte Zdeňka P. do její výživy a výchovy vyhověno, zaslal poručník dítěte, v jehož výživě a výchově